

«Η φυλή κατεφάργη! Δεν υπάρχει πια... 'Αλλά η καταστραφείσα Σαρβία, τό χιμένο αίμα των άθωνων της, βρά εκδίκηση!»
 «Η φωνή του Σάκερ είχε γίνει βραχνή και τραχεία.
 «Ανέβριχε ώστόσο στο σώμα νά χορφή.

«Ο χορός του, ή ταλάντισεις του άπάνω στο σώμα, έμοιαζε με κινήσεις έρυθρού άσχημύλου και νόμιζε κανείς ότι ή έκδιξις πλανάται από άπάνω στο τό πλήθος τά κεφάλια.

Και αυτός άόμοιο ο διευθυντής, φαίνεται άνήσυχος.

«Σέ όλο τό Τσίροκο έπιτακτεί μιά σιγή θανάτου και σ' όλους έπικρέματα κάτω σάν φοβερή άπειλή. «Δέν έμειναν από όλην τήν φυλή, παρά ένα παιδάκι μόνον!»

Συνεχίζει ο Σάκερ με τή βροντερή φωνή του.

«Ήταν μικρό κ' άδύνατο, ώριστίσθηκε όμως στο πνεύμα τής Γής νά έκδιξηθί.

«Ω! Πότε θά έρθη ή ήμέρα, πού τά πτώματα τών λευκών άνδρων, γυναίκων, παιδιών θά πλημμυρουνε στο αίμα!»...

Οι τελευταίοι αυτοί λόγιοι, προσφερόμενοι σιγά, ήσαν μάλλον γοργισμοί παρά βραχνήμους ή τραγούδι.

«Από όλα του τσίροκου τά θανάτια, σηκώθηκε τότε ένας θόρυβος όμοιος με τόν κρότο πού κάνει ένας δυνατός άέρας πού σηκώνεται άξάφνα.

Χίλιες—δύο έρωτήσεις, χωρίς άπάντησι μαζεύονται στο καθένας τό πνεύμα.

— Τι θά κάμω, άραγε, αυτή ή λυσσασμένη τίγρις; Τό προαγαγέλι; Θά έκδικισθί αυτός; Μόνος του; Ή πρέπει νά μείνουν ή νά φύγουν;

— Νά έκδικισπισθοδύμ; 'Αλλά πός;

— Βάς τσι ντάς; Βάς τσι ντάς; Τι είναι αυτό; Τι τρέχει; 'Ακούστησαν νά φωνάζουν ξαφνικά τρομαγμένες ή γυναίκες.

Και νά άξάφνα ένα σφύριγμα δυνατό, ένα ουρλιασμα, πού δέν είχε τίποτε τό άνθρωπίνιο, βγαίνει από του Σάκερ τό στόμα.

Ταλαντεύεται δυνατώτερα, πηδίαί άπάνω σέ μιά ξόβλην γυνιά και σηκώνει τή ράβδο του ψηλά.

Μιά φοβερή σκέψις, περνάει σάν άστραπή, από τό πνεύμα τών χιλίων θεατών.

— Θά σπάσι τόν πολυέλεο και θά πλημμυρισθί τόν τσίροκο με τό αναμένο πετρέλειο!»

Κι' από τά στήθη όλων μιά φωνή τρόμου ξεσπάζει:

— Κρατάτε τόν...Πιάστε τον!»

Μά είνε άργά πια. 'Ο Σάκερ κόβει τήν άλωσίδα του πολυέλεου, ο όποιος πέφτει κάτω και θρυμματίζεται, Φλόγες αναπνέουν από παντού Τό τσίροκο καίγεται! Κανείς δέν μπορεί νά γινώσθι!»

Οι άνδρες βλαστημούν, ή γυναίκες ομοιώνουν σταρακτικά, τά παιδιά ξεφοβίζουν. Τό θέαμα είνε τρομακτικό. Μέσ' στή μέση τής άόμοιας φωτις ο Σάκερ, με γοηρολόμια τά μάτια, παρακολουθεί μ' άγρια άπόλαση τό τρομακτικό θέαμα. Είνε ίζανοπαιχμένος... 'Εκδικισθηκε τούς προγόνους του. Ή 'Ανγλιόπη προσεφάρθη θυσία στην Σαρβία, Κι' άφρησε νά παρασφθί ή σ' ο ίδιος μέσα στις φλόγες. Γιατί νά ζήσι πια... Τώρα μπορεί νά πιά νά συναντησθί τις ψυχές τών προγόνων του σ' Άσημένα βουνά και νά τους πη: — 'Εκδικισθίκα!»

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ

Με τόν τετραγωνισμό του κύκλου δέν άσολήθησαν μονάχι οι μαθηματικοί τών βυζαντινών χρόνων. Με τό άλλο αυτό πρόβλημα, πού είχε συντελέσει κάποτε άρκετά στην αύξηση τών τροφίμων τών φρενοκομείων, είχαν καταπιστεί και πολλοί άρχαιοι μαθηματικοί, μεταξύ τών οποίων και ο 'Πτοκράτης από τή Χίο. 'Ο μαθηματικός 'Πτοκράτης ήταν έμπορος, άλλα εχρωσκόπησε και ύστερα ήθελε στην 'Αθήνα, όπου έπεσεφθη κάποια φιλοσοφική σχολή. Τόσο δέν ένθουσιάστηκε από τά μαθηματικά, ώστε άμέσως έπεδόθη στή μελέτη τους και έγινε ένας; από τούς καλύτερους μαθηματικούς τής άρχαιοτήτος.

Ύστερα έπεδόθη και αυτός με ζήλο στον τετραγωνισμό του κύκλου. Αφού έλαβε διάφορες άποτιψεις για νά τετραγωνισθί τόν κύκλο και κατάλαβε ότι διέτρεχε τόν κίνδυνο νά ύποσθί και δεύτερη χρωσκολία, διανοητική αυτή, εγκατέλειψε τόν κύκλο και τόν τετραγωνισμό του και άρχισε νά διδάσκη μαθηματικά και κυρίως Γεωμετρία. Φαίνεται όμως ότι ως δάσκαλος τών μαθηματικών είχε άποφασίσει νά ξανατοκρήσει όσα έγινε ως έμπορος, γιατί ζήτοισε ύπερβολικά δίδακτρα, πράγμα πού δέν ήταν καθόλου τιμητικό στην εποχή του, κατά την όποία ή σοφία έπρεπε νά είνε προσιτή σέ όλους και όχι μονάχι στους πολυτάλαντους.

«Ο 'Πτοκράτης είχε γράψει και άρκετά μαθηματικά βιβλία, ίδιος; δέ μιά Γεωμετρία πού έθαιμάζονταν στην εποχή του. Αυσώχως, όπως και τόσα άλλα σπουδαία πνευματικά έργα τής άρχαιοτήτος, κανένα από τά συγγράμματα του σοφού αυτού μαθηματικού δέν άποσώθη ως τήν εποχή μας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η άναπαράδι ενός ποιητού

«Ο Βαλιού-Μπαίς, ο νίν γενικός γραμματέας τής Γαλλικής 'Ακαδημίας, ήταν άλλοτε, στα νεανικά του χρόνια, άπλοός ύπαλληλος σ' ένα σταθμό τελεογραφικής, στα περίχωρα τών Παρισίων. Τακτικά λοιπόν, κάθε βδομάδα, δεχόταν την έπίσκεψη του Μάζ Ζακόμπ, άδισφώτου μοσέμ τότε, και σήμερα μεγάλου ποιητού.

«Ο ποιητής πήγαινε εκεί για νά γρά και για νά τσιπτήση από τό Βαλιού-Μπαίς κανένα διάπραγκο, τό όποιο έννοείται δέν τό έπέστρεφε ποτέ.

Μιά μέρα, ο Βαλιού-Μπαίς έλαβε πεσσειό ένα καλήθι γεμάτο μπουκάλια σαμπάνια. Και τό βράδι τής ίδιας μέρας δέχτηκε την έπίσκεψη του Μάζ Ζακόμπ.

— Δέν έχω λεπτά σήμερα, νά σου δανείσω, του ειπε μόλις τόν ειπε. Πάρε όμως αυτό τό μπουκάλι τή σαμπάνια και φρόντισε...νά τή σκοτίσης!

— Λαμπρά! ύπέροχα! άνεφρόνησε έμπλωος χαράς ο ποιητής. Και άνεφρόνησε, με τή σαμπάνια υπό μάλης.

Την άλλη όμως μέρα τό βράδι, ξανατυποσσε τήν πόρτα του φίλου του.

— Είμαι άφελος! του ειπε μόλις τόν ειπε.

— Καλά δέν πούλησες τό μπουκάλι τή σαμπάνια; τόν ρώτησε κατώκληρος ο Βαλιού-Μπαίς.

— Νά σου πώ, φρόντισε τότε ο Μάζ Ζακόμπ. Τό Καριτέ Λατέν ήταν μαζικά. Ψάξον νά πάω εκεί κάτω, κουράσθηκα. Άνοιξα λοιπόν τό μπουκάλι και ήττα σιγά-σιγά όλη τή σαμπάνια, για νά πάρω δύναμη και νά συνεχίσω τό δρόμο μου!»

'Ο θάνατος του Τριστάν Μπερνάρ

Ένας νεαρός δημοσιογράφος, άντικομητής, μιάς έφημερίδας τής Κεντρικής Εύρωπής, πήγε τελευταίος νά πάρη συνέντευξη από τό διάσημο γάλλο ειδησιογράφο Τριστάν Μπερνάρ.

«Ο πνευματικός συμμαχέας τόν έδέχθη στο γραφείο του, και τού έδήλωσε τά εξής:

— Πόσο θά χαριόταν ο...μαζικιστής ο Τριστάν Μπερνάρ, άν ζούσε και δεχότανε την έπίσκεψή σας!»...Αντισχός; όμως, σπεδήμησε προς Κριστόν πω τούς παύρων περσιόν έτών. Για λόγους οίκογενειακής φύσεως—τους οποίους δέν μπορεί, δέν μου έπιτρέπεται νά σας έκθίσω—έτρεπε νά τσιπθί μυστικός ο θάνατός του. Οι συγγενείς του έμαζαν τότε νά βρούνε έναν άνθρωπο με μαζικά γενεαία, πού νά μιούξη τού μαζαρίτη. Και βρήκαν έμένα πού είμαι ίδιος και άπαράλληλος ο Τριστάν Μπερνάρ.

Με τή διαφορά πού έχω δέν γράφο πια λογοτεχνικά έργα. Ή μόνη μου έργα ίια είνε νά φτιζω «σαρωτικές λέξεις». 'Ο πραγματικός ο Τριστάν Μπερνάρ πέθανε...Σας παρακαλώ μονάχι νά μην κάντε πουνάνα λόγο γ' αυτά πού σας είπα!

«Ο άφελής δημοσιογράφος έπίστεψε σ' αυτά πού του ειπε ο σατανικός Μπερνάρ.

Και χωρίς νά ζήσι καθό, έστειλε νά τηλεγραφίσθι στην έφημερίδα του την τρομερή αυτή άποκάλυψη, την όποία κατώφθισε νά μάθη «ύστερ από χιλίους κόπους».

Ή είδηση αυτή προσένησε, ως ήταν έπόμενο, μεγάλο θόρυβο στον τόπο πού βγαίνει αυτή ή έφημερίδα.

Και όταν ο Τριστάν Μπερνάρ διάβασε τή νεκρολογία του, πού την ύπαγόρευσε ο ίδιος, άρχισε νά τριβή τά χέρια του χαρούμενος, γελώντας σατανικά για τό παιχνιδι πού έπαίξε στον άφελή δημοσιογράφο!»

'Ο πολυγράφος Μπαλζάκ

«Ο διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος 'Ονοσέ ντε Μπαλζάκ φημιζότανε για τήν καταπληκτική ταχύτητα με τήν όποία έγραφε τά μυθιστορημάτα του. Και όταν μάλλιστα άναλοισθί κανείς πως όλα σκεχόν τά έργα του είνε πραγματικά άριστοεργήματα, τότε διασώζει θά θαύμασι την εξαιρετική διάνα του μεγάλου αυτού λογογράφου.

Τό «Συνταγματάχξη Σαμπέ», τόν έγραψε μέσα σέ δύο μήνες. Τό ίδιο άκριβώς χρονικό διάστημα χρειάστηκε για νά γράγη τό «Δουδοβίκο Λαμπέρ», τήν αυτογραφία του διη. υπό μορφήν μυθιστορημάτων.

Τό καλύτερο άπ' όλα τά έργα του, την «Εύγενία Γκραντέ», ή όποια έξεδόθη από τό Μπουκέο με τόν τίτλο: «ΉΠληγωμένη Καρδιά», τόν έγραψε μέσα σέ τρεις μήνες! Και τήν «Έξδαβέφυ Μπέτ», μέσα σ' έξη βδομάδες.

«Από τά 1827-1848, ο γίγας; τής «Ανθρωπίνης Κομωδίας», αυτό τό γενικό τίτλο είχε έδοσει ο 'Ονοσέ ντε Μπαλζάκ στή σειρά τών μυθιστορημάτων του—έγραψε 90 ολοκληρωσούς τόμους, οι όποιοι έκαναν δέκα όγτώ χιλιάδες στυκτωπομένους και μεγάλες σελίδες. Τά ίδια βιβλία τρωμένα σήμερα θά κατελάμβανον τόν τριπλάσιο χώρο, έπειδή τά βιβλία τυπώνονται σήμερα πιο άρμιά.

Κατά τό χρονικό αυτό διάστημα, ο Μπαλζάκ έγραψε και χιλιάδες άρθρα σέ διάφορα περιοδικά και έφημερίδες. Και νά συλλογησθί πως ο πολυγραφώτατος αυτός συγγραφέας ήταν άπένταρος σ' όλη του τή ζωή και πως πέθανε φτωχός σκεχόν.

'Ο Τριστάν Μπερνάρ

